

R

REVEIL-SERIE

CHRISTUS LEEFT IN MIJ

DR. H.F. KOHLBRÜGGE

No. 521

JANUARI - FEBRUARI 2016

DR. H.F. KOHLBRÜGGE

Hermann Friedrich Kohlbrügge werd in Amsterdam geboren op 15 augustus 1803. Al vroeg had hij de begeerte om predikant te worden, maar van studie kon voorlopig niets komen, omdat hij moest meewerken in de zeepziederij van zijn vader Hermann Gerhard Kohlbrügge. Zij behoorden tot de Hersteld Evangelisch Lutherse Gemeente. Later doorliep hij vlot de Latijnse School en het Atheneum te Amsterdam, waarna hij aan de Universiteit aldaar theologie ging studeren en oosterse talen. In 1826 werd hij proponent en hulpprediker van de Hersteld Evangelisch Lutherse Gemeente in Amsterdam. De rechtzinnige meerderheid van de gemeente stemde hartelijk met zijn prediking in, maar de notabelen niet. Het leidde tot een conflict, waarna hij in 1827 werd afgezet.

Kort daarop vertrok Kohlbrügge naar Utrecht waar hij zijn theologische studie voortzette. Hij promoveerde in 1829 met lof tot doctor in de theologie, met een dissertatie over Psalm 45. In datzelfde jaar trouwde hij met Catharina Louisa Engelbert. Daardoor kwam hij nu in financieel gunstiger omstandigheden te verkeren. Hij bracht

zijn tijd door met schriftonderzoek en met de bestudering van de geschriften van Luther, Calvijn en Olevianus. Zonder Luther te verloochenen kwam hij tot het inzicht van de juistheid van de gereformeerde leer. Zo groeide hij naar de overtuiging lid te willen worden van de Nederlandse Hervormde Kerk. Maar door zijn afzetting in de Hersteld Evangelisch Lutherse Gemeente weigerde het kerkbestuur hem als lidmaat toe te laten. Dit alles had zijn weerslag op zijn gezondheid, nog verergerd door het verlies van zijn vrouw in 1833. Op medisch advies maakte hij een Rijnreis. Hij kwam toen o.a. in Elberfeld, waar hij een opgewekt geestelijk leven aantrof en met open armen werd ontvangen. Maar ook daar werd hij niet tot het kerkelijke examen toegelaten.

Hij hertrouwde in 1834 te Utrecht met Urselina Philipina, baronesse van Verschuer. Daar leefde hij als ambteloos burger. Op zondagen verklaarde hij de Schrift voor een kring die samenkwam in zijn huis. Ook publiceerde hij veel. Een beroep naar een afgescheiden gemeente wilde hij niet in overweging nemen, omdat hij de Afscheiding van 1834 scherp veroordeelde.

Teleurgesteld en in zijn gezondheid geknakt

vertrok hij naar Duitsland, waar hij na enig omzwerven weer terecht kwam in Elberfeld. Uiteindelijk is hij daar in 1848 predikant geworden bij de Niederländisch-Reformierte Gemeinde. De laatste levensjaren waren moeilijk, mede door het sterven van familieleden en vrienden. Na het overlijden van zijn vrouw in 1866 ging zijn gezondheidstoestand achteruit en verouderde hij sterk. Op 5 maart 1875 ontsliep Hermann Friedrich Kohlbrügge in Elberfeld.

Bron: Biografisch Lexicon voor de geschiedenis van het Nederlandse Protestantisme, deel 2, pg. 284-288, Kampen 1983)

De preek die u hierbij wordt aangeboden is herschreven in de taal en stijl van het tegenwoordige Nederlands. Kohlbrügge heeft deze preek gehouden op zondag 8 december 1861. Ze is opgenomen in het boekje “Twee Leerredenen over Galaten 2 vers 19 en 20”, pg. 17-32. In 1883 werd het uitgegeven te Amsterdam door Scheffer & Co. De eerste preek is in de Reveilserie verschenen onder nr. 511 (januari-februari 2015).

CHRISTUS LEEFT IN MIJ

door

DR. H.F. KOHLBRÜGGE

“En ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft”.

Galaten 2:20b

Voorzang: Psalm 16:3, 4 en 5

Mijn geliefden,

Het is beslist een wonder van de macht der goddelijke genade, dat een mens zo geheel veranderd en herschapen wordt dat hij al zijn vreugde vindt in het kruis van Christus. Hij ziet al zijn heil in wat een ander mens als ongeluk schuwt. Hij vindt zijn eer in wat een ander mens als een smaad van zich werpt. Hij ziet enkel de dood

in die dingen die hij voorheen voor leven hield. Hij ziet eeuwige schande in de dingen die hij vroeger als het toppunt van zijn wensen najoeg. In wat hij vroeger als zijn geluk beschouwde, ziet hij slechts verderf. En louter droefheid in datgene waarin hij vroeger zijn grootste vreugde vond.

Het is een wonder van goddelijke genade als een mens zo herschapen wordt, dat hij het schade rekent en zelfs als vuil acht wat hem vroeger als gewin voorkwam. Wat hij vroeger voor een gruwel hield en als gevolg daarvan verafschuwde, houdt hij nu voor zijn grootste schat, en op vermeerdering daarvan is hij van dag tot dag uit. Het is eveneens een wonder van goddelijke genade, omdat deze verandering ineens plaatsvindt, een wonder bovendien omdat deze herschepping het hele leven blijft.

Het voor het leven blijvende werk van deze herschepping, bestaat daarin dat de uitverkorene door de wet aan de wet sterft. Hij wordt zó tot niet gemaakt, dat hij niets meer kan en deze dood ook nooit vergeet. Maar het bestaat ook daarin dat hij door de Geest op een zodanige wijze levend is gemaakt, dat hij daarvan altijd doordrongen is en blijft. Dit nieuwe leven is het

leven van een Ander in mij, van een Ander voor Wie alle dingen mogelijk zijn. In overeenstemming met deze zekerheid, de zekerheid dat zijn nieuwe leven het leven van een Almachtige in hem is, gaat de apostel nu verder. In vers 19 van ons teksthoofdstuk heeft hij gezegd: ‘Ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou; ik ben met Christus gekruisigd.’

In onze tekst, Galaten 2 vers 20b, zegt hij vervolgens:

‘En ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft.’

Tussenzang: Psalm 119 vers 80

Het menselijk ‘ik’ met zijn tegen God en de wet strijdende gedachten, overleggingen en daden is voor de mens als een deel van zijn lichaam. Wordt een lichaamsdeel door een gevaarlijke ziekte bedreigd, dan zal men alles in het werk stellen om het van dit onheil te bevrijden, opdat men het lichaamsdeel weer gebruiken kan zoals men wil.

Maar als men ontdekt dat in dit lichaamsdeel de dood aanwezig is met doodsgevaar voor het gehele lichaam, dan roept men de arts erbij. Als dan de ondraaglijke pijn alleen door amputatie van het aangetaste lichaamsdeel weggenomen kan worden, dan laat men dit zieke deel door hem weg nemen. Men eert de arts dan om zijn kunde, ook al weet men heel goed, dat er niets meer te beginnen is met dit van het lichaam gescheiden lichaamsdeel. Het is tot niets meer nut.

Met ons 'ik', dat door de zonden is verdorven, is het niet anders gesteld. De wet heeft de dood in dit 'ik' veroorzaakt. Door middel van dezelfde wet hebben de uitverkorenen geprobeerd de dood uit dit 'ik' te verwijderen. Zij leefden in de waan dat dit zou helpen. Ze hebben het middel van het hoe langer hoe dieper insnijden van de wet begeerd als medicijn. Maar de wet kon niet anders doen dan zeggen tot het 'ik' dat door de dood in bezit genomen was: 'Doe dat '. Het 'ik' legde zich vervolgens daarop toe, maar de kwaal werd nog pijnlijker. De kanker woekerde meer en meer voort en van smart blies het 'ik' de adem uit onder de hand van de wet.

Zo gaat het toe in het geestelijke leven. Maar waar vindt de rechtvaardige en heilige God er

genoegdoening voor dat wij door Zijn heilige wet ons binnenste, ons 'ik', en ook onze gehele mens, ter dood gebracht hebben? En ook dat we onszelf met smaadheid, schimp, schande, hoon en vervloeking overladen hebben in onze waan dat wij iets konden en moesten doen door Zijn wet?

We zullen op deze ernstige vraag het antwoord schuldig moeten blijven, als we ons niet in geloof en in liefde met de Heere Jezus verenigd gevoelen. Eén met Hem, zoals Hij voor het Sanhedrin als godslasteraar werd veroordeeld en zoals Hij op Gabbatha bespot en verworpen werd. Eén met Hem zoals Hij daar stond voor het volk, met een rietstok in de gebonden handen, met een doornenkroon op het geslagen hoofd en met een purperen kleed om de opengereten rug. Toen men van de ene zijde riep: 'Zie de mens en zie uw Koning'; en van de andere zijde: 'Weg met Hem, kruis Hem'. Voelen we ons één met Hem in deze gestalte, in het bijzonder toen Hij aan het vervloekte kruishout hing, met doorboorde handen en voeten, overdekt met alle hoon, smaad en schande, pijnigingen en martelingen, die met de kruisdood verbonden waren? Voelen we ons één met Hem, toen Hij de eeuwige toorn van God en de uiterste verlating door God gedragen heeft,

vanwege onze vloek en eeuwige verdoemenis? Eén met Hem toen Hij met doorstoken zijde aan het kruis hing? Als een dode die er niet af kan komen, tenzij hij er afgenomen wordt? Als we zo één met Hem zijn, geven wij het antwoord dat Paulus gaf: ‘Ik ben met Christus gekruisigd’.

Het is de taal van het geloof als een mens zegt: ‘Toen Christus, mijn Heere, gekruisigd werd, werd ik tegelijk met Hem gekruisigd’. Maar het is niet de taal van het geloof als men van toerekening spreekt, zonder dit alles voor zichzelf te hebben ervaren. Een mens leert het alleen in de afgrond van zijn verlorenheid, daar waar hij Christus vindt. Hij gaat met zijn Christus in de geest van het geloof aan het kruis en draagt voor de rechterstoel van God zijn eigen vloek, zijn eigen schande en smaadheid, de hoon en spot van zijn eigen geweten, van alle duivelen en van de eigengerechte wereld. Als gevolg daarvan klinkt het van alle kanten: ‘Schande over u’. Maar hij klemt zich aan zijn gekruisigde Heere vast, en ziet zijn Heere gewillig ook zijn vloek, zijn schande en smaadheid dragen. Dan zegt hij: ‘Draagt u dit alles ook voor mij?’ Evenals echter de Heere onteerd en gedood is omwille van de

zondaar, om voor hem alles te betalen, zo is ook de zondaar naakt en zonder eer, hulpeloos en dood vanwege zijn zonde en zijn schenden van de wet van God. Predik hem dat hij de wet moet houden, nochtans helpt hij zichzelf niet om van het kruis af te komen en te tonen dat hij iets is, of iets kan. Hij blijft met zijn Christus aan het kruis hangen, zonder zich te bewegen. Hij kan niets, zijn handen en voeten zijn vastgenageld en hij is dood. Maar Christus Die daar dood aan het kruis hangt, Hij is dood naar het lichaam. Hij kan blijkbaar niet meer werken, niets meer uitvoeren. Hij moet Zich laten afnemen, wegdragen en in het graf laten leggen. Maar Hij is niet dood naar de Geest, naar de Geest leeft Hij voor God. Dat ziet men op de derde dag, de dag van de opstanding. Evenzo is hij die met Christus gekruisigd is, dood naar het lichaam, naar de mens zoals hij van Adam afstamt. Nochtans is hij niet dood. Nee, hij leeft naar de geest, hij leeft voor God zoals geschreven is in Romeinen 8 vers 10: 'En indien Christus in u is, zo is wel het lichaam dood om de zonden; maar de geest is leven om de gerechtigheid'. Vandaar de belijdenis van de apostel: 'En ik leef, doch niet meer ik', of anders gezegd: Ik leef; intussen niet meer ik.

Sommigen vatten dit op alsof de apostel alleen geschreven had: 'En ik leef niet meer'. Daarmee bewijzen ze, zonder dat ze dit willen, dat Christus in hen niet leeft, hoewel ze dit er wel bij zeggen. Ze bedienen zich alleen maar van de naam van Christus om niet aangevochten te worden vanwege de ongerechtigheid van hun werken. Zo loopt men óf het leven te ver vooruit en stort in de afgrond óf men blijft het te ver ten achter en wordt weggerukt. Men verdraait de woorden van Paulus die hij, naar de wijsheid die hem gegeven was, gesproken heeft. Ze doen dit tot hun eigen verderf, omdat ze de waarheden die hij uitwerkt en toelicht voor zichzelf op een eigenmachtige manier uitleggen.

Hoewel hij die met Christus gekruisigd is dood is, is hij net zo min dood als Christus dood is, hoewel Hij gekruisigd is. Voor de wet is hij met zijn werken dood. Voor de wereld is hij dood en hij is dood voor de mensen en wat zij willen. Nogmaals voor de wet en haar op zichzelf rechtvaardige eisen aan de wandel naar het vlees is hij dood, maar voor God niet. 'En ik leef', spreekt de gelovige. Ik leef voor het aangezicht van God, ik leef in Zijn genade voor Zijn rechterstoel. Ik leef in Zijn goedertierenheid, in Zijn

licht en in Zijn liefde. Ik ben volkomen verlost van al mijn zonden. Er is in het schuldboek geen post meer open en onbetaald. De wet eist niets meer van mij, ze jaagt me niet meer op, ze veroemt mij niet meer.

Ik ben rechtvaardig voor mijn God, zoals Hij rechtvaardig is. Heilig en volkomen zoals mijn God heilig is en zoals mijn Vader in de hemel volkomen is. Het gehele welbehagen van God omvangt mij. Het is de grond waarop ik sta en het is de tent die mij beschut. De gehele zaligheid van God, al Zijn rust, schraagt en draagt mij. Daarin haal ik adem en daarin gevoel ik mij eeuwig geborgen. Zonde heb ik niet meer, en doe ik niet meer. Ik weet met een goed geweten dat ik in Gods wegen ga en Zijn wil doe. Ja, dat ik geheel overeenkomstig Zijn wil ben, of ik nu ga of sta, of ik zit of lig, of ik waak of slaap. Ook wat ik denk of spreek, is naar Zijn wil. Ik ben Hem aangenaam, of ik nu werk of dat ik rust. Mijn schuld is voor eeuwig uitgedelgd. Nieuwe schulden die niet zouden uitgedelgd zijn, kan ik niet meer maken. Ik ben wél bewaard in Zijn genade, en ik kan niet meer zondigen. Geen dood kan mij meer doden, want ik leef eeuwig zoals al de engelen van God. God

zal niet meer op mij toornen of schelden. Ik ben voor altijd verlost van de toekomstige toorn. Het kwaad zal mij niet meer aantasten. De wereld krijgt me nooit meer in haar strikken. Wie zal ons scheiden van de liefde van God? ‘Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?’ Zo spreekt de gelovige. Hij spreekt niet van werken der wet, hij spreekt in het geheel niet van werken. Hij denkt er niet eens aan. Hij weet dat hij leeft, dat hij voor God leeft. Zo weet hij ook dat hij een kind van God is, dat hij volmaakt is, tot alle goed werk volmaakt toegerust.

Bij de profeet Ezechiël lezen we: Als de dieren gingen, gingen de raderen ook; als zij stonden, stonden deze ook en als die (de vier dieren) van de aarde opgeheven werden, werden de raderen tegenover hen opgeheven, want de geest der dieren was in de raderen¹ (Ezechiël 1:21). Zo leven de ware gelovigen, zo leven ze voor God. Zo staan ze, hoewel ze op de aarde zijn, vóór Gods genadetroon, dat is voor Zijn aangezicht. Ze

¹ Luther vertaalt: ‘Want er was een levende wind in de raderen’. Hebreeuws: een wind des levens. ‘Dier’ en ‘leven’ worden in het Hebreeuws met hetzelfde woord weergegeven, evenals ‘geest’ en ‘wind’.

bedekken hun handen en voeten en leven voor Hem. Ze laten het 'hoe' en het 'wanneer' aan Hem over. Ze laten het werk aan Hem over en wachten Zijn bevelen af.

'Spreek, Heere, Uw knecht hoort', zeggen ze. En als Hij spreekt of beveelt, spreiden zij hun beide vleugels uit en zijn werkzaam in het doen van Zijn bevelen. Maar dit is niet hún leven, het is niet het leven in eigen hand. Het is niet hún doen, evenmin als hun tijd altijd bereid is (Johannes 7:6). Ze wachten het uur des Heeren af. Het is niet het doen van hun eigen wil, van het eigen lopen, het is niet het doen van eigen keuze. Als vlees en bloed dit bedenken, zou dit een roemen vanuit zichzelf zijn. De gelovigen zouden daarmee te hoog stijgen. Maar ze belijden van harte: 'doch niet meer ik', dat wil zeggen: 'ik als ik leef niet meer'. Dit is een herhaalde belijdenis van eigen dood, zoals in het voorgaande vers staat: 'Ik ben door de wet der wet gestorven'. Sommigen vatten dit op alsof de apostel daarmee zeggen wil hoe hij was vóór zijn bekering en wedergeboorte. Maar de apostel spreekt van zijn tegenwoordige toestand, waarin hij verkeert ná zijn bekering en wedergeboorte. Hij spreekt hier niet anders dan in Romeinen 7:14-24. Het is

hier het één of het ander. Óf een mens kan met een goed geweten en in de Heilige Geest zeggen ‘ik leef’ in samenhang met heel zijn leven en werk, omdat het Ik van God in hem is. Óf het is het eigen ik van de mens, waarbij God dan helpt. In het laatste geval is de mens de eerste, om wie zich alles moet bewegen, en God is zijn dienst-knecht. In het eerste geval is God de Eerste, uit Wie, door Wie en tot Wie alle dingen zijn, en de mens is de dienstknecht van God. Een ‘ik’ dat met Gods hulp beter zou zijn dan het tevoren was, hoort in de wijsbegeerte thuis. Een ‘ik’ dat als ‘ik’ voor zichzelf zijn algehele dood bekent, hoort onder de heerschappij der genade en tot het werkkerrein van de Heilige Geest.

Als de apostel schrijft ‘doch niet meer ik’, dan ziet hij op God, op Zijn heilige wet die geestelijk is en daarna op zichzelf, hoe hij deze wet misbruikt, en daarin zijn dood gevonden heeft. Het ‘leven voor God’ is een leven dat in overeenstemming is met de eeuwige wet van de Heere, zoals zij geestelijk oordeelt en zoals ze in al het uiterlijke werk nooit volkomen gehouden wordt. Wanneer de mens in waarheid kan zeggen: ‘ik leef, ik leef voor God’, dan weet hij dat dit leven

van boven komt en omdat het van boven komt, blijft het en werkt het in hem. Hij weet dat het niet het leven van zijn 'ik' is, maar dat het een ander moet zijn die in hem leeft en die de werken volbrengt. Van een eigen 'ik' kan hier geen sprake zijn. Dat 'ik' is niet rechtvaardig en niet heilig. Het denkt en doet niets goeds dat voor God goed zou zijn. Het heeft enkel onverstand in zich met betrekking tot al wat van God, al wat geestelijk is. Het heeft een vijandige wil die tegen God opstaat. In dat 'ik' woont slechts zonde en geen gerechtigheid. Slechts wantrouwen tegen God en geen geloof. Slechts haat tegen God en zijn naaste en geen liefde. Slechts ongeduld en wanhoop en geen hoop. Slechts een voortdurend begeren en geen blijdschap in God. Met één woord, het eigen 'ik' is vol van doorgaande overtredingen van alle geboden van God met gedachten, woorden en werken. Vol van verborgen afdwalingen. Daarom kan het niets goeds denken, spreken of doen. Het komt dus helemaal niet meer in aanmerking, dit eigen 'ik'. De gelovige kan en zal niet meer aan zijn eigen 'ik' denken, alsof het nog iets kon of moest doen. Als gevolg daarvan geeft hij dit volmondig toe, ook al zou men hem bestraffen wegens zijn roe-

men in God door Jezus Christus, of hem kwellen met de wet met haar eisen en werken. Dan komen ze met het voorwendsel: ‘Wij moeten toch dit en dat doen, wij moeten er toch naar streven om ons deze of een andere gestalte of deugd eigen te maken’. Maar ik heb het niet over mezelf alsof ik daarbij in aanmerking zou komen. Wat zou ik, wat zouden wij? ‘Gij zult als God wezen, kennende het goed en het kwaad’, zei de duivel al in het Paradijs. Maar wat zouden wij? Wij zijn naakt ...! Ik, als ik, leef niet meer, ik ben dood. Dat heeft de ervaring mij geleerd toen ik nog onder de wet was. Ook nu leert ze mij dat nog. Er wás niets goeds aan mijn leven en er ís niets goeds aan mijn leven.

Waarvandaan komt dan dit leven voor God, deze rust en deze roem? ‘Christus leeft in mij’, antwoordt de uitverkorene met de apostel. Laat ons acht slaan op deze belijdenis! Wie dood is, heeft over zichzelf geen macht meer. Hij kan zichzelf niet beschermen en ook niet bewaren. Wie dood is, kan zichzelf niet meer leren wat het is om God te kennen, de levende God, en om Zijn goede, welbehaaglijke en volmaakte wil te doen. Wie dood is, kan de genade van de verzoening

in zichzelf niet onderhouden door eigen werken. Als hij evenwel geregeerd, beschermd en bewaard wordt, ja, als hij zichzelf bewaart, en nochtans God en Zijn meest heilige wil kent en die van harte doet, wat kan dit anders zijn, dan dat het Christus is? Hij leeft en verheerlijkt in de op zichzelf dode ‘het leven voor God’, zodat dit leven krachtig werkt van binnen naar buiten. Dan komt hij voor het aangezicht van de Heere met een offerande, die alleen voor God geldt. Hij dient daarin de Heere met loven en danken en prijst Zijn Naam. Hij leeft dan zo, dat het leven niet gelijk is aan dat van iemand die slaapt of dood is, maar een leven waarin de genade krachtig werkt. Er is in de mens dan geloof, vertrouwen op God, liefde, geduld en hoop. Hij is vervuld met vruchten der gerechtigheid. Het is het werk van Christus, Die daartoe van de Vader verordineerd en met de Heilige Geest gezalfd is. Hij heeft dit leven en deze gerechtigheid verworven en aan het licht gebracht. Hij heeft gezegd: ‘Ik ben het Leven’. Hij bidt als Hoofd van de gemeente en als Voorspraak: ‘Ik in hen en Gij in Mij, opdat zij volmaakt zijn in één’ (Johannes 17:23). Dus dat de gelovige, hoewel hij van zichzelf dood is, voor God leeft, dat is: ‘Christus in

hem'. Daardoor is hij geschikt en bereid is tot alle goed werk; hij verricht het en wordt daarbij niet beschaamd. Ook handelt en wandelt hij overeenkomstig de wil van God; hij heeft rust gevonden en heeft werkelijk vrede; de zelfgemaakte vertroosting, hulp en bescherming kan hij missen. Dat alles is: 'Christus in hem'. Christus in hem, zo is hij voor God aangenaam. Zo is hij voor God rechtvaardigheid en hij weet dat hij het is. Zo is hij heilig en rechtvaardig, maar niet met een heiligmaking van het vlees. Rechtvaardig is de gelovige, heiligmaking is hij en verlossing, want Christus is hier, Christus is in hem. Vandaar dat geen schuld en geen zonde in hem is. Christus is in hem, vandaar die geestelijke wijsheid, dat geestelijke verstand en die waarachtige kennis van God. Christus is in hem, vandaar de zin van Christus, vandaar die koninklijke gezindheid, dat koninklijke hart, die koninklijke zeden, die koninklijke liefde en dat vorstelijke regeren en beschikken. Christus leeft in hem, vandaar dat geloof zoals het onvermoeibaar werkzaam is door de liefde, vandaar dat geduld en die onbedrieglijke hoop op de eeuwige heerlijkheid. Vandaar die vastheid en zekerheid, hetzij men prijst of bestraft,

goedkeurt of afkeurt, wacht of voortgaat, werkt of rust, spreekt of zwijgt. Men is niet meer het eigendom van zichzelf. Christus is alles en in allen, zegt daarom de apostel, en weer: ‘Ik zou niet durven iets te zeggen, dat Christus door mij niet gewerkt heeft’(Romeinen 15:18).

Welgelukzalig is hij die afgezien heeft van zichzelf, van de wet en al haar werken. Hij die zichzelf, zijn eigen wil en wet, kortom zijn eigen ‘ik’ heeft zien wegzinken in de afgrond van de verlorenheid en toen door Christus gegrepen werd. Die maakte hem door Zijn bezieling levend en verenigde Zichzelf voor eeuwig met hem. Het hinken naar beide zijden heeft als enige oorzaak dat men hangen blijft aan het ‘doe dat’ der wet en toch aan Christus wil toebehoren. Het is echter het één of het ander: óf wij leven door het ‘doe dat’ der Wet en dan heeft Christus voor ons geen nut, óf wij zijn dood, ons ‘ik’ is dood en Christus is ons leven.

Als Christus ons leven en ons ‘ik’ is, dan hebben we rust en vrede. Dan zijn we aan de wet gelijkvormig. Dan is de inwendige mens gelijk aan de uitwendige, en de uitwendige mens gelijk aan de inwendige. Beiden zonder bedrog voor God en

mensen, zonder hoogmoed van werken en doen. Alles is dan Christus' werk en doen in ons. Zo is onze handel en wandel eenvoudig en recht, godvruchtig en wijkende van het kwaad. En zo is de mens, hoewel van zichzelf vlees, toch onoverwinnelijk. Want Hij Die in hem is, is sterker dan allen die tegen hem zijn.

Nu zou men kunnen vragen: "Wat? Een mens die in het vlees leeft, mag hij zoiets beweren? Het vlees is immers vlees, bevangen met alle zwakheden en blootgesteld aan alle zwakheden? Mens, hoe kunt u zoiets zeggen? Weet u dan niet dat u een mens bent, dat u vlees en bloed met u omdraagt? Wat hebt u aan of in u? Welke bewijzen hebt u dat u in dit vertrouwen spreekt? Christus zou in u leven? U zou met de Geest in overeenstemming zijn? U zou rechtvaardig en heilig zijn? Uw hart, weg en werk, evenals uw liefde zouden volkomen zijn?"

'Inderdaad', is het antwoord. 'Hoewel ik in het vlees leef en alle zwakheden van het vlees mij aankleven, toch belet dat mij niet om te belijden: 'Christus leeft in mij. Want hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft en Zichzelf voor mij overgegeven heeft'.

De gelovige belijdt het: Het is waar, ik leef in het vlees. Alle zwakheden van het vlees kleven mij aan. Nochtans en juist daarom is Christus in mij en Hij leeft in mij, zodat al wat in en aan mij is, Christus is. Wat ik denk en doe, mijn gehele zijn, mijn inwendige, mijn uitwendige, mijn gehele mens, mijn denken en doen, mijn slapen en waken, mijn eten en vasten, mijn rusten en werken, al wat ik nu leef als mens, al wat ik in dit vlees leef, dat alles is Christus. Hij leeft in mij en heerst met Zijn Geest en Zijn koninklijke genade in mij. Zijn kracht wordt in mijn zwakheid volbracht. Daartegenover leeft en heerst slechts de dood door het 'doe dat' der wet in allen die onder de wet zijn.

Menigeen zou hier vragen: 'Hoe is het mogelijk dat u zulk een vertrouwen kunt hebben? Dat Christus, hoewel u in het vlees leeft, nochtans in u leeft?' Dat doet het geloof! Daardoor en niet door ons onderhouden van de wet is het mogelijk dat toch het leven van Christus in ons

is, hoewel wij in het vlees leven en dood zijn². Want zodanig is dit leven in het vlees, dat het van nu af aan een leven is door het geloof van de Zoon van God.

Deze woorden ‘door het geloof van de Zoon van God’ kunnen op twee manieren worden opgevat:

- óf door het geloof dat de Zoon van God gehad heeft in Zijn Vader, toen Deze Hem in de menselijke natuur op de aarde geboren deed worden en aan de wet onderwierp;
- óf door het geloof dat wij hebben in de Zoon van God.

Dat de Zoon van God, hoewel Hij de Zoon was, de meest hoge en meest geestelijke eis van de wet, namelijk het geloof in God in de dagen van Zijn vleeswording vervuld heeft, dat weet de gemeente tot haar rijke vertroosting. Hij deed dit door alle toorn, lijden en dood, zwakheid van het vlees, bedrog en list der hel, en het woeden der wereld, zelfs door alle verlatenheid van God heen. Zoals geschreven staat: ‘Ik zal Mijn betrouwen op Hem stellen’ (Hebreeën 2:13a). Daardoor

² Dat is hetzelfde wat de apostel schrijft in Romeinen 8 vers 10: En indien Christus in u is, zo is wel het lichaam dood om de zonden; maar de geest is leven om de gerechtigheid.

heeft echter de Zoon van God ook voor ons verworven, dat wij door de Geest der genade, hoewel omgeven met alle zwakheden van het vlees, ons vertrouwen op God mogen stellen. De Zoon van God geeft het ons door Zijn Geest dat wij met alle vertrouwen op Hem steunen, aangezien we door het oprechte geloof Hem zijn ingeplant. Hij is de eeuwige Zoon van de eeuwige Vader Die aan Zijn schapen het eeuwige leven belooft als Hij zegt: 'Ik en de Vader zijn één (Johannes 10). Wij vertrouwen ons aan Hem toe, hoewel we in het vlees zijn. Wij vertrouwen ons aan Hem toe voor het grote en het schijnbaar kleine, voor het lichamelijke, huiselijke en burgerlijke leven, zowel voor het geestelijke als het hemelse leven. Dit alles is voor ons werkelijkheid geworden. Onze lichamen zijn leden van Christus. Onze zielen en harten zijn de Geest van Christus. Hart en mening, het gehele leven en bestaan van de gelovigen in het vlees, alles is het leven van Christus.

Kortom, wat is de diepste oorzaak daarvan:

- dat de gelovigen datgene hebben, wat ze naar de wet moeten hebben, vooral zoals de wet

- geestelijk is (hoewel ze het niet in zichzelf hebben, maar eerder kinderen des doods zijn);
- dat Christus in hen woont en leeft, hoewel ze nog in het vlees leven (dat is dat zij geheel en al mensen zijn);
 - dat ze voor God leven en niet naar het vlees, of naar de wil van het vlees (dat is naar het ongelooft);
 - dat ze niet in de ongerechtigheid maar in de gerechtigheid leven (nadat ze aan de wet gestorven zijn en de wet ook voor hen gestorven is)?

De oorzaak daarvan ligt daarin dat Christus in de dagen van zijn vleeswording, toen Hij ons vlees en bloed volkomen deelachtig was, dat alles in Zichzelf voor ons volbracht en voor ons verworven heeft. Dit alles tot eer van God de Vader zoals geschreven staat: ‘Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode’ (Romeinen 6:10).

Nadat Christus dit nu voor ons verworven heeft, om ons leven te zijn, en om in ons te leven, zo deelt Hij Zich ook aan ons mee door de Geest van het geloof. Hij komt en maakt woning in ons hart, zoals Paulus schrijft: ‘Opdat Christus door het geloof in uw harten wone’ (Efeze 3:17a).

Aangezien Hij nu in de mens woont, is Hij niet dood, maar met kracht in hem werkzaam. Hij wekt in de mens al het vertrouwen op Hem, de Zoon van God. Van Hem getuigt de Vader: ‘Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb: hoort Hem!’ (Mattheüs 17:5c). Om dat vertrouwen, zeg ik, wil Hij de zwakheid van ons vlees niet in aanmerking nemen, noch om die reden Zijn werk aan ons laten varen. Eerder geldt dat Hij juist om onze zwakheid aan ons wil blijven gedenken, en ons niet verlaten. Maar Hij zal Zijn koninklijke macht en genade in ons heerlijk maken, evenals al het geduld van Zijn onderwijs en de doorwerking van Zijn bloed en Zijn Geest.

Dit vertrouwen waarbij wij uit Zijn volheid ontvangen genade voor genade, dit vertrouwen op Hem zal Hij niet beschamen. Daarvoor hebben wij, zegt de gelovige, een vast fundament dat zeker is: ‘Christus heeft ons liefgehad’.

Waarom kunt u dat merken? Daaraan, dat Hij mij op de weg van mijn zonden gegrepen en mij tot Zich getrokken heeft uit louter goedertierenheid (zie Jeremia 31:3; en ook zoals Hij het toezegt in Jesaja 54:8-10 en Hosea 2:19-20). Wat schept dit fundament een vast vertrouwen

op Hem. Daarom zegt het Evangelie van Hem: ‘Alzo Hij de Zijnen, die in de wereld waren, liefgehad had, zo heeft Hij hen liefgehad tot het einde (Johannes 13:1). En in Johannes 10 zegt Hij: ‘Ik stel Mijn leven voor de schapen’. Die Zijn leven voor ons heeft overgehad, en het weer voor ons aangenomen heeft, nam het tot eer van God voor ons aan. Hij deed dit, om in ons, die door de wet dood zijn, te leven met Zijn leven. Om in ons een gestalte te verkrijgen en in ons te onderhouden de hoop op het eeuwige leven, die Hij alleen is. Daarom zegt de gemeente in alle verdrukking: Wie of wat zal ons scheiden van de liefde van Christus? Zijn liefde is een eeuwige liefde, die zich aan onze zwakheid niet zal storen. Hij zal ons liefhebben, zoals de man zijn vrouw liefheeft, want wij zijn vlees van Zijn vlees en been van Zijn benen. Hij zal ons zonder vlek of rimpel onberispelijk aan Zijn Vader voorstellen. Want als Hij in Zijn hof komt, spreekt Hij: ‘Gij zijt schoon, Mijn vriendin, gij zijt schoon’. Hij zal zeker dit verderfelijke lichaam heerlijk maken, zodat het gelijkvormig is aan Zijn verheerlijkte lichaam. Deze liefde wordt door niets uitgeblust. Bovendien, ‘Hij heeft Zichzelf voor mij over-

gegeven', spreekt de gelovige. Is er een hoger bewijs van Zijn liefde? Kan of mag men nog meer verlangen? Hij Die Zichzelf voor ons overgaf, zal ons ook alle dingen rijkelijk, koninklijk, mild, vriendelijk en genadig schenken. Daardoor hebben wij, niettegenstaande alle zwakheid van het vlees, aan geen kracht en aan geen genadegift gebrek. Hij, Die Zijn leven gaf, geeft ons ook Zijn ring, schoenen aan de voeten, ook het beste kleed en een gemest kalf. Hij heeft reeds aan Zijn engelen bevel gegeven om met bazuinen en harpen tegenwoordig te zijn, want heden is een grote feestdag. Dan is dit het lied dat we zingen na veel strijden, na veel zoeken, na honger en kommer en na veel gestorte tranen toen wij het bij de wet verdorven hadden. We lezen het in Openbaring 1: 'Hem Die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, en Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters voor God en Zijn Vader; Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid!' (vers 5-6).

AMEN

Slotzang: Psalm 119:88

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

In open envelop zonder postzegel zenden aan:

Pieters Media bv
Antwoordnummer 5
4500 WC GROEDE

Uitgave
STICHTING “SMYTEGELT-FONDS”

REVEREIL-SERIE

Voorzitter
Ds. J. Westerink, Urk

Secretariaat
Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92
t.n.v. Penningmeester
“Smytegeltfonds”, Putten

Abonnement: € 10,- per jaar (10 ex.)

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen
aan:

Pieters Media bv,
Postbus 12,
4503 ZG GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl
www.reveilserie.nl